

[Steen.]

genlemlevet, går mine tanker i en helt anden retning end den, lovforslaget antyder. Lytterindflydelsen, som jeg betragter som noget værdifuldt, bør bevares, og den kan på den naturligste måde bevares derved, at folketinget, hvis opgave det er at varetage folkets fælles interesser, indstiller det antal personer til medlemmer af radiorådet, der måtte kunne opnås enighed om — som hidtil personer indenfor eller udenfor folketingsmedlemmernes kreds. Her er lytterbefolkningen repræsenteret, her er alle repræsenteret, som selv ønsker at være det. Derudover er der sikret rådet den sagkundskab, der er god brug for til den kritiske bedømmelse ved udvælgelsen af det stof, der skal udsendes. Vi har allerede under den gældende ordning til rådighed ved rådets arbejde en repræsentation for universiteterne, for kirken, for lærerstanden, for teatret, for forfatterne, for de folkeoplysende organisationer, for musiklivet, og hertil mener jeg så afgjort der bør føjes en repræsentation for højskolerne. Også den tekniske sagkundskab er der brug for, og den hidtil gældende ordning, at et teknisk sagkyndigt medlem udnævnes efter indstilling af ministeren for offentlige arbejder, mener jeg så ubetinget bør bibeholdes.

Efter disse retningslinier vil vi få et radioråd, vel ikke væsensforskelligt fra det, vi har, men det vil have den fordel, at det kan udføre sit arbejde uden stadig at være udsat for den kritik, at en del af dets medlemmer er valgt efter en ordning, der med rette kan kritiseres. Ud fra disse synspunkter vil vi gerne på den foranledning, forslaget giver, deltage i en drøftelse af spørgsmålet.

Fuglsang: Jeg er ikke modstander af motiveringen for dette forslag, men jeg vil samtidig straks sige, at jeg ikke er sikker på, at den vej, man anviser i forslaget, fører frem til det ønskede resultat.

Jeg underkender ikke radioens betydning som politisk og kulturel magtfaktor. Hvilket våben kunne radioen f. eks. ikke være i vor nationale kulturkamp, i værnet om det danske sprog og vor kultur mod de meget farlige tendenser, der er i tiden for at udviske vort nationale særpræg? Jeg skal ikke komme mere ind på dette nu, men jeg kunne

dog tænke mig at henstille til de ærede medlemmer at tænke på, hvad man lytter til til daglig, eller hvad der fremgår af et radioprogram. Så vil man se, hvorledes fremmede sprog og fremmede tanker i mange tilfælde dominerer over vor egen nation og vort danske sprog. Jeg deler også det ærede medlem hr. Harald Niensens ønske om, at radioens udsendelser bliver af god kvalitet, og at radioen ikke bliver instrument i en ensidig propagandas tjeneste, men imødekommer de mange lytteres krav om alsidighed og nøgternhed.

Lad mig bare nævne et eksempel som radioens politiske orientering, der er et vidnesbyrd om, hvor nødvendigt det er at få radioudsendelserne ændret. Hvor tit har man ikke i det høje ting fremhævet, hvor nødvendigt og naturligt det var, at landets borgere virkelig fik en alsidig og nøgtern udenrigspolitisk orientering? Jeg nærer ikke tvivl om, at hvis lytterflertallet blev afgørende for denne orientering, ville den blive sådan. Hvem skulle være nærmere til dette end netop en statsradiofoni? Eet er, at de store private blades orientering bliver farvet på en sådan måde, at det ofte bliver ganske umuligt for læserne at se, hvordan sandheden i virkeligheden ser ud. Jeg mener, i parentes bemærket, at med den magt, disse kapitalstærke foretagender har, er det både farligt og forkasteligt. Men da nu det frie initiativ får frie tøjler her, bør lytterne i alt fald trygt kunne gå til statsradiofonien i bevidstheden om ikke her at møde ensidighed.

Noget sådant er jo muligt; jeg tænker f. eks. på den udenrigspolitiske orientering, som redaktør Blædel i sin tid gav i radioen. Redaktør Blædel var virkelig stor nok til at lade sine personlige synspunkter træde i baggrunden for at nå frem til det, som han anså for rigtigt og sandt. Jeg vil heller ikke nægte, at det er med et vist vemod, at jeg netop lader tankerne gå tilbage til redaktør Blædel, når jeg undrende sidder og hører på den orientering, man ofte giver i vore dage.

Hvilken modsætning er der ikke mellem de fromme ønsker, som er udtalt af adskillige ordførere, når de taler om alsidighed og nøgternhed, og den orientering, som visse kommentatorer frimodigt sender ud i æteren til de hundrede tusinde hjem? Lad mig